

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Theologia Germanica

Châteillon, Sébastien

[S.l.], 1558

Capvt LV.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54866](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-54866)

1. Cor.
13.6.

de quo dicit Paulus: Cùm venerit perfectum, abolebitur quicquid est ex parte. Cuius dicti sententia hæc est: in quo homine perfectum illud cognoscitur, inuenitur & sentitur, quantũ in hac vita fieri potest, huic homini videntur omnes creatæ res nihil esse præ hoc perfecto, sicuti re vera nihil sunt. Nã extra perfectum, & absq; perfecto, nullum est verum bonum, neq; verum esse. Qui igitur perfectum habet, aut cognoscit, & amat, is habet cognoscitq; iam omnia, & omne bonũ. Quorsum igitur ei plura, aut alia: aut quorsum ei partes, cum partes omnes in perfecto coniunctæ sint in vna essentia?

CAPVT LV.

QUOD hîc dictum est, id omne pertinet ad exteriorem vitam, estq; via & aditus quidã ad veram interiorem vitam. Atque interior secundum hanc incipit.

Quomodo sit

Deus omnia in homine.

Cùm vult homo perfectũ, quoad eius fieri potest, gustare, oēs res creatæ, atque adeo homo ipse, homini in nihilum redigitur: Quòd si verè intelligitur perfectum illud solum esse

eff
tu
or
pe
se
pe
se
ge
po
ne
de
fit
se
in
ho
ex
eff
ib
D
qu
vi
fa
æt
eff
ib
cu
m
ad

esse omnia, & supra omnia, cōsequitur hinc necessario, vt agnoscatur omne bonum esse duntaxat illius perfecti, non vllius creaturæ: vt essentia vitæ, cognitionis, scientiæ, potentia, & similibus. Deinde consequitur, vt homo nihil sibi arroget, non vitam, non essentiam, non potentiam, aut scientiam, actionem, aut actionis omissionem, nihil deniq; quod bonum nominari possit. Sic efficitur homo pauper, & in seipso ad nihilum redigitur: nec non in ipso, & cum ipso, omne aliquid, hoc est omnes res creatæ: tū demum existit vera interiorq; vita, & porro efficitur Deus ipse, ipse homo, ita vt ibi nihil sit amplius, quod non sit Deus, aut Dei: neq; sit ibi quicquam, quod sibi aliquid arroget. Ita fit, vt viuat, intelligat, possit, amet, velit, faciat, & omittat solus Deus: hoc est, æternum, vnum, perfectum, ita verè esse debet. Atq; vbi aliter est, posset ibi melius & rectius se res habere.

Etenim bonum opus, & aditus, si curetur vt optimum est, sit charrissimum: & optimum eligatur, eique adhæreatur & cum eo sese coniungat

*Quid
optimū
sit in
creatu-
ris.*

gat homo, primū in creaturis. Sed quid est optimum in creaturis? Illud videlicet, vbi æternum perfectūq; bonum, nec non sua, quæ eius propria sunt, maximè elucet, operatur, cognoscitur, & amatur. Quid autem est id quod Dei est, eiusq; proprium est? Dico id omne illud esse, quod rectè & verè bonum vocatur, nominariq; potest. Cū homo in creaturis sic adheret ei, quod optimū cognosci potest, & in eo manet, neq; retrocedit, fit vt porrò veniat ad quiddam melius: itemq; ad aliud etiam melius, eò vsq; vt homo intelligat, sentiatq; æternum illud, vnum & perfectum, esse immensè & infinitè, supra omne creatum bonum.

CAPVT LVI.

*Deus so-
lus amā-
dus &
honorā-
dus.* **I**gitur si quod optimum est, idem maximè amari debet, & si id homo sequitur, debet profectò æternū illud vnicum bonum, supra omnia & solum amari, eiq; soli adhærere debet homo, & se ei, quoad eius fieri potest, cōiungere, si & eterno vnico bono omne bonū acceptum ferendum est, sicut meritò & verè est: eidem etiā iure & verè acceptū ferenda